

Inger Thormann og Inger Poulsen, Spædbarnsterapi.
Hans Reitzels Forlag, 2013.

Inger Thormann og Inger Poulsen har skrevet en dansk bog om spædbarnsterapi, som på yderst velskrevet måde indfører læseren i denne metode, som er udviklet af franske psykoanalytikere, især Françoise Dolto (Samtaler med børn) og Caroline Eliascheff (Krop og skrig) i 1980'erne og 1990'erne.

Metoden er tilpasset danske forhold og beskrives i den første del af bogen ud fra den franske teoretiske og praktiske baggrund.

I næste del af bogen beskrives metoden fra hhv Skodsborg Observations- og behandlingshjem og Familiehuset i Horsens ved adskillige terapiforløb samt omstændighederne for barn og familie. Traumer og belastninger benævnes direkte til barnet, uanset barnets alder, og dets mulige følelse forbindes dermed. Kobling af begivenhed og følelse antages at kunne forløse traumer, så barnet kommer i udvikling.

Indimellem eksemplerne beskrives andre aspekter omkring baggrunden for denne metode, tilknytningsteori (Bowlby), overgangsobjekter (Winnicott), mødeøjeblikke (Stern).

.Forfatterne deler med læserne overvejelser omkring, hvorfor og hvordan metoden kan virke, – og der udtrykkes ønsker om mere forskning på dette område.

I senere kapitler beskrives, hvordan metoden kan bruges til adopterede, til større børn og til voksne – når der er tale om voksne, kaldes det førsproglig terapi for at signalere fokus på det, der er sket helt tidligt i personens liv.

Det er helt særligt i denne metode – for mig at se – at der lægges vægt på, at de ord, der fortæles til barnet, aldrig er bebrejdende overfor de forældre, der ikke magter at fungere som forældre. Man benævner faktiske begivenheder, og dertil tales om den følelse, som barnet måske har haft.

Dvs fokus er på barnets perspektiv, hvordan det mon har været for barnet, at omstændighederne har været, som de har.

I forhold til forældrene anerkendes det, der kan anerkendes – ”din mor skænkede dig livet”, og det er jo sådan, det er, - uanset hvordan det senere går.

Der er tale om terapeutiske forløb, som bør forestås af fagpersoner med terapeutisk erfaring.

I senere kapitler beskrives, igen med eksempler, hvordan ”spædbarnsterapiens metode” kan anvendes i dagligdagen for forskellige fagpersoner, sundhedsplejersker, pædagoger og socialrådgivere, - og for læger i det daglige arbejde med børn (min tilføjelse).

For læger, der arbejder med syge børn, er denne viden ud fra min erfaring vigtig i de nødvendige, men for barnet uforståelige og skræmmende indgreb, der gøres på børneafdelinger, i almen og i speciallægepraksis.

Der kan dels være behov for i den konkrete situation med et barn at benævne, hvad der skal ske, og hvordan barnet muligvis har det – bange, usikker, andet – og dels kan der være behov for at henvise barnet og familien til et forløb hos en spædbarnsterapeut. Det stadige fokus på barnets perspektiv i alle situationer og benævnelse af det vil være til overordentlig stor hjælp og støtte for barnet.

Alt i alt en velskrevet og let læst bog for alle, der beskæftiger sig med børn.

Kilde: Ugeskrift for læger, 2013